

Kaiser László

Esti söröm

Dukay Nagy Ádám emlékének

Esti sörömet nem hagyom,
legyen bármilyen alkalom,
legyen ma fény vagy lejtmenet,
kocsmába úgy is elmegyek.

Esti sörömet nem hagyom,
bennem béke és vad vadon,
ahol vagyok, ott szeretet,
korsók, kortyok és sok nyelet.

Esti sörömet nem hagyom,
ott állok végképp sarkamon,
köröttem zsongás, emberek,
magánytól féltő rettenet,

hogy esti söröm nem hagyom,
túl van utolsó ablakon.
Otthonom vár, de ajtaja
néma mindig, nincsen szava.

Esti söröm így nem hagyom,
amit eliszok, nem vagyom,
mondjuk azt, hogy befektetés,
esti holnapra keltesés.

Sörömet este nem hagyom,
cimborákkal egy az alom,
engem itt sose bántanak,
nem nyesnek, adnak szárnyakat.

Esti sörömet nem hagyom,
italom több, mint italom,
ettől is késik halálom,
életem ha már nem álom.

Esti sörömet nem hagyom,
döntésem ez, akaratom,
értitek ugye, egyszerű:
kell a nedű, kell a nedű!

Engedjete elrejtőzni Ne illet!

Engedjete elrejtőzni,
hadd legyek így én magam,
hadd lehessen őszinte is,
lepleződjek: hazudtam,
hadd mutassam sebeimet,
egészségem hogy csattan,
lássátok, hogy beteg vagyok,
erőt, hitet így adtam,
hagyjátok, hogy imádkozzam,
hadd tagadjam azt, ki van,
hadd záruljak gesztusokba,
szabad legyek szavakban.

Már kívül a kilincsen
éreztem a magányszagot
s bent a szorongást –
félni kezdtem én is:
ne ilyen éveket,
ne ilyen életet,
ne illet majdan,
a ki tudja holnapban.

Kitépnéd magad

Ismered te is, jó barátom,
ismered azt az érdek-arcot,
minek a béke, ha rád mered,
s nem kellene vele a harcok,
megrémülsz, kiben mi lakozik,
mennyire nem ember az ember,
szeretned kéne, de csak okádsz
a semmibe fájó gyűlölettel.

Énedet utálva undorodsz tőle,
s kitépnéd magad – ha tudnád – belőle.